

SPINDELMÖTE PÅ ÄNGLAMARK

Besök i Ulleviskogen

Kommer du ihåg förra höstens många vackra dagar, eller har minnet dröjt sej kvar i fjolårets regn utanför stängda fönster?

Om det nu råka vara så, vill jag locka dig tillbaka till verkligheten.

Tillsammans med två älskvärda damer gjorde jag dagen efter regnet en promenad på stigarna över änglamarken i Ulleviskogen. Sensommaren och hösten är både för mig och mina damer den bästa årstiden för omväxlande och färgrika naturupplevelser. De sena soluppgångarna kastar långa skuggor mellan trädstammarna och luften är tunn och sval. Fortfarande kunde vi höra lite fågelsång men kanske var det mest från kråkor och skator som stod för sången, upphetsade av tidigare naturälskares tappade avskräde. Men var och en sjunger ju vackert efter egen näbb.

En i sällskapet ägde jaktfalkens skarpa blick, och hon dök oförtrutet och aggressivt ner på varje vilsekommen och skräckslagen svamp som försökte gömma sej i mossan. I övrigt var det tyst och fridfullt i skogens gömmor. Det var bitvis så tyst att det hördes som ett brak när barren dalade ner från grankvistarna, och när någon ensam fjäril dånade förbi. Eller var det kanske tåget?

Förra gången då vi gick här tillsammans var det inte lika tyst, för då träffade vi en grupp förskolebarn på mulleutflykt med sina fröknar. Då var det livat i holken. Vi kunde inte låta bli att glädjas med dem i vårt inre, när vi såg hur dom stretade och drog ihop kvistar och grenar till en arkitektritad risikoja. Lyckliga härliga barn!

I en stor och djup sänka i terrängen intill stigen där man en gång i tiden hämtat grus växte täta granar där Ullevitrollen och tomtarna hade sin bopplats. De krävde och fick vår artiga hälsning då vi gick förbi deras tillhåll.

Den här förmiddagen fick vi uppleva något som vi aldrig varit med om tidigare när molnen skingrade sig och solen kunde komma fram.

Vi hade slagit oss ner på en sten för att vila och upptäckte att vi störande hade råkat klampa in på skogsspindlarnas fackföreningskongress eller något annat av deras stormöten.

Vi såg plötsligt hundratals vackra spindelnät som gnistrade som pärlbroderade draperier i solen. Aldrig förr hade någon av oss upp-levt en sådan anhopning av spindelnät i kolonier över blåbärsriset och på buskarnas kvistar som här och nu.

En liten lätt vind blåste små vågrörelser i spindlarnas skyddande täcke, och fantasin ledde våra tankar till sjöstranden, det var bara kluckandet som saknades och möjligen passande musik. Det jag inte kunde se och till fullo uppleva med mina skumma ögon, det berättade mina damer för mig, och då kunde även jag uppleva den gemensamma händelsen på änglamarken. Jag är evigt tacksam.

Nästan alltid då man möter överraskningar av värde saknar man kameran. Den saknades inte nästa morgon då vi gick dit igen, men då fanns inga spindelnät kvar, nästan i alla fall. Varför?

Det är väl inte att undra på om man står frågande inför ett naturfenomen av detta slag. Varför denna samling spindlar och spindelnät den ena dagen på ett stort men ändå avgränsat område, för att nästa dag helt försvinna?

Fanns någon hemlig signal om att samlas till den sista måltiden före vintersömnen? Vart tog alla spindelnät vägen?

Nystade de själva ihop dem till vinterbädden nere i mossan?

Jag, som är den fåkunnige, vill uppmana någon mindre fåkunnig i ämnet att ge en förklaring. Det finns ett svar på alla gåtor.

© Göte Ingelman 2011

Bildmakare: Bo Hansson